

Arrest

nr. 293 952 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 juli 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 17 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 september 2020.

1.2. Op 16 december 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 7 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Speedar behorend tot het district Chawkai, gelegen in de provincie Kunar. U ging tot uw dertiende naar de madrassa, waar tevens uw school gevestigd was. U stopte met de madrassa nadat u uw been brak en u vanwege complicaties drie à vier jaar moest herstellen. Uw vader overleed ongeveer zes à zeven jaar geleden ten gevolge van diabetes. U bent sinds korte tijd voor uw vertrek verloofd met G., uw nicht aan moederszijde. Samen met uw moeder, grootvader en twee broers woonde u in de ouderlijke woonst in Speedar. Uw vijf zussen waren reeds getrouwd en verhuisd.

In uw regio waren zowel taliban als daesh (Islamitische Staat) aanwezig. Initieel werkten ze niet samen, maar ongeveer één jaar voor uw vertrek riep daesh hun kalifaat uit en beslisten veel taliban, waaronder Q. S. en B. M., om daesh te vervoegen. Zowel de taliban als later daesh vroegen u om hen te vervoegen in de strijd tegen de Afghaanse overheid. Hun commandanten spraken soms met uw grootvader en een talib S., vroeg u ook telkens om hem te vervoegen. De taliban waren overal in het dorp aanwezig en de vraag om hen te vervoegen was iets heel gewoons. U wilde zich echter niet bij hen aansluiten omdat u vond dat wat ze deden onmenselijk en brutaal was.

Ongeveer acht à tien dagen voor uw vertrek werd door de imam een dreigbrief gegeven aan uw grootvader, waarin stond dat u binnen de tien dagen daesh moest vervoegen. Indien u dit niet deed binnen die periode zouden er gevolgen zijn. Uw moeder verbood u om op deze eis in te gaan en daags nadien vertrok u naar het huis van uw maternale oom, F. R. in Tesha. Daar spendeerde u tien dagen alvorens u het land verliet.

U vertrok in de zomer van 2019 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland (waar op 5 augustus 2019 uw vingerafdrukken werden genomen en u op 1 september 2019 asiel aanvraagde), Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 12 augustus 2020. Op 22 september 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg Griekenland in het kader van de Dublinakkoorden om overname, maar Griekenland weigerde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban en daesh. Na uw vertrek is uw moeder met uw broers naar het huis van uw maternale oom verhuisd in Tesha omdat er niemand meer was om financieel voor haar te zorgen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, uw originele taskara, originele dreigbrief van daesh, kopies van de taskara's van uw vader en moeder en de envelop waarmee u de documenten werden toegestuurd.

Op 6 januari 2022 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Niettegenstaande u bij het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u astma en ademhalingsproblemen heeft en hiervoor een puffer gebruikt, blijkt uit uw dossier niet dat u bijzondere noden heeft waarmee tijdens de procedure moet worden rekening gehouden. Rekening houdend met uw verklaring werd u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verschillende keren meegedeeld dat u bij eventuele moeilijkheden een seintje kon geven en/of een pauze kon vragen, wat in casu volstaat als passende steunmaatregel. Het persoonlijk onderhoud is zonder moeilijkheden verlopen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban en daesh. Onwaarschijnlijkheden maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban, en later met daesh, niet aannemelijk zijn. U verklaarde met name dat uw dorp sinds enkele jaren gecontroleerd werd door daesh, waar voordien de taliban de macht hadden (CGVS, p. 16, 17). Reeds lange tijd, zo stelde u, spraken leden van de taliban - die zich later bij daesh voegden - u en andere dorpelingen aan met de vraag om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 16). Zo stelde u dat telkens u S., een gewone talib, zag, u door hem werd gevraagd om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u hierop reageerde, zei u dat hij u niet kon dwingen en hij voor u een normaal persoon was. Bovendien, zo stelde u, leek deze vraag u niets serieus, komende van deze man (CGVS, p. 17). Ook indien u nee had gezegd tegen de taliban, zouden ze u niets hebben gezegd en konden ze u niet dwingen, zo verklaarde u (CGVS, p. 17). Bovendien gebruikten de taliban al die keren nooit geweld tegen u (CGVS, p. 17). Dergelijke voorstelling van de taliban is echter bevreemdend, gelet op de kwalijke reputatie van deze organisatie en uw eerdere verklaringen over hen. Zo verklaarde u even voordien dat de taliban en daesh deden wat ze wilden en niemand hen kon stoppen (CGVS, p. 14). Tevens stelde u dat wat de taliban en daesh deden onmenselijk en brutaal was (CGVS, p. 16). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste "zachte" aanpak van de taliban tegenover u dan ook erg twijfelachtig. Indien de taliban u daadwerkelijk wilden rekruteren, rijst immers de vraag waarom ze dermate weinig doortastend zouden hebben opgetreden, telkens ze u benaderden. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden. Deze vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gevraagd om welke reden de taliban u wilden rekruteren, stelde u nietszeggend dat ze niet enkel u wilden, maar ook alle andere jongens van het dorp (CGVS, p. 18). Nogmaals gevraagd om welke reden de taliban u zouden kunnen overtuigen om hen te vervoegen, antwoordde u als volgt: "Dat is hun job, ze moeten komen en meer mensen verzamelen, dat is wat ze doen, als ik hen niet vervoeg en als mensen niet met hen gaan van het dorp dan waar zullen ze hun mannen halen, dus of je gaat hen vrijwillig vervoegen of ze dwingen je..." (CGVS, p. 18, 19). U verwijst evenwel louter naar de algemene situatie en toont niet aan om welke redenen de taliban u persoonlijk zouden viseren. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt aangehaald, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er echter niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Ook uw verdere verklaringen met betrekking tot uw vervolging door de taliban (en later daesh) zijn weinig concreet en weinig plausibel. Ter zake stelde u dat u initieel niet gaf om de vraag van daesh om hen te vervoegen, tot u van hen een dreigbrief ontving (CGVS, p. 16). In deze brief, zo stelde u, schreef daesh dat u hen **binnen de tien dagen moest vervoegen** en als u dit niet deed binnen die periode, u dan wist wat de gevolgen zouden zijn (CGVS, p. 18). Uit de vertaling van deze dreigbrief blijkt echter dat **daesh u een ultimatum van slechts vierentwintig uur gaf**, in tegenstelling tot de door u beweerde tien dagen (zie administratief dossier). Deze tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op een essentieel element van

uw asielrelaas, namelijk de eisen van daesh ten aanzien van u, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan.

Voorts is het merkwaardig dat u daags na de ontvangst van de dreigbrief naar het huis van uw maternale oom vertrok, waar u gedurende uw verblijf van tien dagen geen verdere problemen zou hebben gekend (CGVS, p. 20). U verklaarde verder dat uw moeder na uw vertrek bij uw maternale oom in Tesha is gaan wonen, zodat u niet weet of er na uw vertrek nog dingen zijn gebeurd (CGVS, p. 21). Gevraagd of er met uw familie in Tesha nog iets gebeurde, stelde u dat het redelijk ver van elkaar is en ze geen contact meer hebben met iemand van uw dorp (CGVS, p. 21). Echter kan niet worden ingezien dat de taliban er gedurende de ruime periode sinds uw vertrek niettemin niet in zou slagen uw familie te lokaliseren indien ze u werkelijk wilden viseren. Er kan immers worden verwacht dat de taliban, over wie uit uw verklaringen bleek dat zij u persoonlijk zochten, u mogelijk via uw familie onder druk zouden proberen te zetten. U verklaarde dat u niet weet of er na uw vertrek iets gebeurde omdat er niemand meer in uw huis was die u dit kon vertellen (CGVS, p. 21). Het dient echter gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie, met wie u nog contact heeft (CGVS, p. 10), worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zou zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u persoonlijk gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet weerleggen. Uw taskara en paspoort bevatten louter persoonsgegevens en wijzen er enkel op dat u van Afghaanse nationaliteit bent, wat hier niet ter discussie staat. Daarnaast legt u taskara's voor van uw vader en moeder, die echter geen betrekking hebben op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en zodoende niets toevoegen aan uw individuele asielmotieven. De dreigbrief van daesh kan evenmin overtuigen. Dergelijke handgeschreven brief kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld. Documenten hebben ook slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. De enveloppe tenslotte bewijst tot slot slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 6 januari 2022 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele plaats- en persoonsnamen, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF

alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen

van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat eerst in op de motieven in de bestreden beslissing waarin geen geloof wordt gehecht aan de vrees van verzoeker om gerekruteerd te worden door de taliban. Hij citeert uit de bestreden beslissing: *"Vooreerst merkt ...u bij de taliban te laten aansluiten"* en argumenteert vervolgens: *"Verwerende partij spreekt zichzelf tegen in deze twee alinea's. Immers, zij stelt eerst dat ze het vreemd vindt dat de Taliban aan verzoekende partij verschillende keren vroeg om zich aan te sluiten, dat verzoekende partij dat weigerde omdat de Taliban haar niet kon verplichten om zich aan te sluiten en noemt dit ongeloofwaardig gezien dat een 'te zachte aanpak' zou zijn. Anderzijds stelt zij in de volgende alinea zelf dat de Taliban zelden overgaat tot gedwongen rekrutering, dat zij vaak genoeg mannen hebben die zich vrijwillig bij de Taliban! Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor werd niet alleen aan haar, maar ook aan andere jongeren in haar dorp de vraag gesteld om zich aan te sluiten. Sommigen gingen hierop in anderen niet. De gebeurtenissen zoals verzoekende partij heeft uiteen gezet liggen aldus volledig in de lijn van wat verwerende partij als 'plausibel' zou moeten achten op basis van de voor haar beschikbare informatie'. Zij kan niet enerzijds stellen niet te geloven in gedwongen rekrutering en anderzijds in twijfel te rekken dat verzoekende partij in eerste instantie niet gedwongen gerekruteerd werd. Dat slaat nergens op. Pas later, wanneer zij verschillende keren niet inging op de (vrijblijvende) vraag om zich aan te sluiten, kreeg zij een dreigbrief: "..."* (citaat notities PO, p. 16). Verzoeker betoogt vervolgens dat het argument van verwerende partij, dat verzoeker zou moeten kunnen aangeven waarom de taliban juist hem vroeg om zich aan te sluiten, nergens op slaat. Hij wijst erop dat de taliban zoveel mogelijk jongeren bij hen laten aansluiten om de heilige Jihad te voeren en hun denkwijze en manier van leven verder te verspreiden in heel Afghanistan, wat heden ook gebeurd is. Het gaat volgens verzoeker niet op om het relaas van verzoeker in twijfel te trekken omdat hij de exacte redenen van zijn rekrutering niet zou kunnen aangeven. Dat verwerende partij de gang van zaken niet aannemelijk acht is geen objectief element om het relaas van verzoeker in twijfel te trekken en verzoeker meent dat verwerende partij klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan.

Waar verwerende partij stelt dat de vervolging van verzoeker door de taliban weinig plausibel zou zijn nu zijn verklaringen niet stroken met de inhoud van de dreigbrief, betoogt verzoeker dat hij niet weet wat er exact in de brief stond aangezien hij analfabeet is en niet kan lezen en schrijven. Verzoeker stelt dat zij mondeling meegaven dat hij 10 dagen had om zich aan te sluiten en hij ging er dan ook vanuit dat in de brief ook over 10 dagen wordt gesproken (citaat notities PO, p. 17). Verzoeker meent dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt en tegenstrijdigheden creëert waar er geen zijn. Zij focust zich volgens verzoeker op kleine details en verliest de essentie uit het oog.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban actueel naar hem op zoek zijn, stelt verzoeker dat verwerende partij niet lijkt te beseffen hoe gevaarlijk de situatie was/is in Afghanistan. Verzoekers familie kan niet 'eens gaan informeren' bij de taliban of zij nog steeds op zoek zijn naar verzoeker en hun leven riskeren door terug te keren naar hun dorp om te zien of de taliban nog andere stappen heeft ondernomen om verzoeker te vinden. Verzoeker meent dat verwerende partij een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van het relaas en de vrees van verzoeker.

Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat dergelijke manier van redeneren het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker zet uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en hij moet erkend worden als vluchteling. Hij stelt dat de situatie in Afghanistan drastisch veranderd is en onder de controle van de taliban is gekomen. Objectieve

landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen verwersterde Afghanen en de precare veiligheids-en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd en er is geen sprake meer van een intern vluchtalternatief. Verwerende partij stelt de zaken zeer rooskleurig voor terwijl de taliban met ijzeren hand regeert en geen tegenstand of kritiek duldt. Verzoeker verwijst naar de UN High Commissioner for Human Rights die haar bezorgdheid uitte (United Nations Human Rights, Office of the High Commissioner, 24 augustus 2021, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27406&LangID=E>) en het rapport van de Danish Immigration Service die de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt en stelt dat het niet opgaat te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn (Country of Origin Information, *Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf). Bovendien motiveert verwerende partij compleet naast de kwestie en houdt zij geen rekening met het profiel van verzoeker die bijna 2 jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Voor deze personen is de situatie in Afghanistan zeer gevaarlijk geworden, betoogt verzoeker die verwijst naar UNHCR "*Position on returns to Afghanistan*", Augustus 2021, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>, (p. 2, 3). Verzoeker wijst erop dat in het nieuw rapport van Nansen (stuk 3) wordt gesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker stelt vervolgens dat Nansen van mening is dat de strikte interpretatie van de sharia onder het taliban bewind een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan en dat het erg moeilijk is voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Nansen wijst er evenwel op dat vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin toekomstgericht moet beoordeeld worden en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Onder verwijzing naar verschillende bronnen en in het bijzonder NANSSEN Note, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" (oktober 2021), p. 14; een Amnesty International rapport, UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2019 en B. ROGGIO, "*Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denounces-deviantbeliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>, betoogt verzoeker dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als afvalligen of ongelovigen, spionnen en verraders. Hij stelt dat hij al 2 jaar in België is, volledig geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden deelt. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat dergelijke manier van redeneren het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij minstens voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Hij stelt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar het schrikbewind van vroeger en citeert de woordvoerder van de taliban en de Danish Immigration Service in een rapport van september 2021, de EASO "*Country Guidance note*" van december 2020 (Danish Immigration Service, *Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*, September 2021, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf, p. 17; EASO, *Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*, December 2020, 101 beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p.) en het Nansen rapport (p. 34-35). Verzoeker stelt dat de taliban een parallel rechtsstelsel hanteert dat gebaseerd is op de strikte interpretatie van de Sharia wat volgens UNAMA leidt tot wrede en onmenselijke straffen. Verzoeker betoogt tenslotte dat sinds de overname door de taliban reeds 400 burgers zijn gedood en dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt (<https://www.hln.be/buitenland/bijna-400-afghaanse-burgers-gedood-sinds-machtsovernametaliban-a25b43db/>). Verzoeker meent dat verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat verzoeker terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden. Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. NANSSEN Note, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" (oktober 2021).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 7 augustus 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 11 augustus 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Verification of employment for F. R., van de Ambassade van de Verenigde Staten waarin de werkzaamheden van de oom van verzoekende partij bevestigd worden (stuk 1);
2. Aanbevelingsbrief van de ambassade van Verenigde Staten om de oom van verzoekende partij toe te laten in de Verenigde Staten met het 'Special Immigrant Visa' (stuk 2);
3. Verblijfsdocument van haar oom in de Verenigde Staten (stuk 3);
4. Verblijfsdocumenten van de echtgenoten en de kinderen van de oom van verzoekende partij in de Verenigde Staten (stuk 4);
5. Visum dat uitgereikt werd aan de oom van verzoekende partij dd. 29 september 2020 (stuk 5);
6. Visa die uitgereikt werden aan de echtgenoten en kinderen van de oom van verzoekende partij dd. 10 juni 2021 (stuk 6).

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden'

in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift onder meer zijn originele taskara en een kopie van zijn paspoort neer. De identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker worden niet betwist door

verwerende partij. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Speedar in het district Chawkai in de provincie Kunar.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor de taliban en daesh die volgens verzoekers verklaringen beiden aanwezig waren in zijn regio van herkomst. Daesh riep een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan het kalifaat uit en daarop beslisten veel taliban om bij daesh aan te sluiten. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker zowel door de taliban als door daesh gevraagd om zich bij hen aan te sluiten in hun strijd tegen de Afghaanse overheid. Verzoeker weigerde zich bij hen aan te sluiten omdat hij hun acties onmenselijk vond. Volgens zijn verklaringen werd ongeveer 10 dagen voor zijn vertrek door de imam een dreigbrief gegeven waarin stond dat hij binnen de 10 dagen daesh moest vervoegen. Volgens zijn verklaringen verbood zijn moeder hem daarop in te gaan. Verzoeker ging daarop naar zijn maternale oom in Tesha waar hij nog tien dagen verbleef alvorens in de zomer van 2019 uit Afghanistan te vertrekken.

Uit de door verzoeker geschetste context in zijn dorp blijkt dat er een evolutie heeft plaatsgegrepen waarbij de taliban plaats moest maken voor daesh. Verzoeker verklaart dat zijn dorp eerst werd gecontroleerd door de taliban, maar dat ook daesh aanwezig was in de regio. Volgens zijn verklaringen zou hij zowel door de taliban als door daesh gevraagd zijn hen te vervoegen. Verzoeker zet ook uiteen dat een jaar voor zijn vertrek, toen qari S. besloot om daesh te vervoegen veel taliban ook overstapten en dat *“toen qari S. en mullah B. daesh vervoegden, dit werd beschouwd als het was nu daesh in totaal”* (notities PO, p. 16).

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 62). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging en hen te steunen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt zijn als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood.

Rekrutering door ISKP voor de machtsovername vond volgens experts vooral plaats in stedelijke centra. Zowel mannen als vrouwen werden gerekruteerd en ISKP richtte zich voornamelijk op niet-Pashtu universiteitsstudenten. Vooral frustratie met de status quo, de 'zuiverheid van de ISKP-ideologie', salafistisch huwelijk en de mogelijkheid om in het kalifaat te leven vormden de aantrekkingskracht voor ISKP. Ook dissidenten van Al Qaeda en taliban die zich verzetten tegen elk akkoord met de VS en de Afghaanse regering waren rekruteringsdoelwitten voor ISKP (EASO, *Afghanistan: Anti-Government Elements, Country of Origin Information Report*, August 2020, p. 33). Een expert is niet zeker of ISKP overging tot gedwongen rekrutering van strijders, terwijl volgens A. Gustozzi ISKP bewoners van dorpen onder hun controle ertoe dwongen hen te ondersteunen, maar niet de wapens op te nemen, wel voor logistieke taken zoals het dragen van goederen en koken. UNHCR rapporteerde evenwel dat de vrees voor gedwongen rekrutering door ISKP een reden was voor hun ontheemding (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, September 2016, p. 30).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de lezing van verzoekers verklaringen blijkt dat zowel de taliban als daesh hem benaderden, maar dat het aanvankelijk niet om een gedwongen rekrutering door de taliban in strikte zin ging, maar eerder om pogingen om hem en andere jongeren in zijn dorp te overtuigen hen te vervoegen. Verzoeker verwijst naar het feit dat ze hem en andere jongeren probeerden te benaderen in de moskee (notities PO, p. 16-17) dat ze de jongens aanmoedigden en brainwashten door te zeggen dat

zij hen moeten vervoegen voor de jihad en tegen de overheid en dat hij ook persoonlijk werd benaderd door een gewone talib, S. (notities PO, p. 17). Verzoeker verklaart ook dat de taliban nooit geweld gebruikte tegen hem en dat hij al lang geleden voor de eerste keer benaderd werd door de taliban, maar dat dit vaak voorkwam en niet verontrustend was in die periode omdat *“zelfs als ik nee had gezegd zouden ze niets hebben gezegd ze konden met niet dwingen, deze leden voor de taliban waren gewoon mensen zoals ik. Het was eigenlijk onze dorpsoudsten die in de taliban waren zij vertelden hun seniors om ons te komen vertellen hen te vervoegen, het is voor taliban commandanten moeilijk om iedereen te kennen...”* (notities PO, p. 17). Verzoeker verklaart ook later dat de dreigbrief de eerste keer was dat hij werd gedwongen om hen te vervoegen en dat *“de andere keren toen s. me zei om hen te vervoegen was iets heel gewoon voor hen en heel gewoon ook voor mij”* (notities PO, p. 18). Uit zijn verklaringen blijkt bijgevolg dat volgens verzoeker de dorpsoudsten een rol hadden in het rekruteren/overtuigen van de jongeren in het dorp. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven ‘zachte aanpak’ van de taliban tegenover verzoeker erg twijfelachtig is en dat het weinig waarschijnlijk is dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden, kan de Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop de taliban in zijn dorp jongeren probeerden te overtuigen grotendeels overeenstemt met de beschrijving van rekruteringsacties die door de taliban voor de machtsovername in Afghanistan werden gehanteerd in de objectieve landeninformatie die door verwerende partij zelf wordt bijgebracht. De vaststelling dat verzoeker geen specifieke reden kan aangeven waarom ze specifiek verzoeker wilden rekruteren en dat ze ook alle andere jongens van het dorp wilden rekruteren is als dusdanig niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de wijze waarop de taliban jongeren van het dorp trachtte te overtuigen hen te vervoegen, te ondermijnen. Er kan redelijkerwijze aangenomen dat, gelet op het feit dat de taliban onder meer via moskeeën en madrassas rekruteerden, zoals ook verzoeker aangeeft, initieel alle jonge mannen van het dorp werden ‘aangesproken’ om hen van hun ideeën te overtuigen, zonder bepaalde personen specifiek meer te viseren dan anderen. In elk geval kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat zij binnen de groep van Pashtu mannen specifieke profielen zouden geïdentificeerd hebben. Dit lijkt meer het geval te zijn geweest voor daesh, die zich voornamelijk richtten tot ontgoochelde voormalige taliban leden en niet-Pashtu personen uit de middenklasse. Volgens verzoekers verklaringen kreeg de rekrutering pas een gedwongen karakter toen de dreigbrief werd afgegeven in de moskee en aan verzoekers grootvader werd gegeven. De dreigbrief is volgens verzoekers verklaringen afkomstig van daesh, die volgens zijn verklaringen een jaar eerder de controle over het dorp hadden gekregen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers advocaat verwerende partij hierop attent maakte in een email van 9 december 2021, enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat de dorpsbewoners ook naar daesh als taliban verwezen, wat ook in de email van zijn advocaat wordt bevestigd.

Zo het de Raad niet onaannemelijk voorkomt dat de taliban in de jaren voor daesh de controle over het dorp overnam en jongeren, waaronder verzoeker, trachtten te overtuigen hen te vervoegen, kan verzoeker evenwel niet overtuigen waar hij voorhoudt dat hij enkele dagen voor zijn vertrek door middel van een dreigbrief het voorwerp werd van gedwongen rekrutering door daesh. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat in de door verzoeker neergelegde dreigbrief van daesh van 10 februari 2019 kan worden gelezen dat verzoeker alsook twee andere personen worden gewaarschuwd door de verantwoordelijken van Islamitische Staat, dat zij hebben geweigerd zich in te schrijven en dat *“jullie moeten binnen de 24u zich opgeven aan de Islamitische Staat en deelnemen aan de heilige jihad tegen de bekeerde overheid en Emiraat voor de tevredenheid van God”* (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4, vertaling). Dit strookt niet met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij zowel tijdens de uiteenzetting van zijn relaas als in antwoord op een uitdrukkelijke vraag welke deadline hem werd gegeven om hen te vervoegen, stelde dat hij ongeveer 10 dagen had om hen te vervoegen. Verzoekers betoog dat hij analfabeet is en dat zij mondeling aan verzoeker meegaven dat hij tien dagen had om aan te sluiten en hij er dus vanuit ging dat dit ook zo stond in de brief, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij *“een klein beetje”* kan lezen en schrijven (notities PO, p. 11) en dat in de moskee/madrassa vooral religieuze lessen kreeg maar dat er ook andere onderwerpen zoals Pashtu, Arabisch en wiskunde werden gegeven (notities PO, p. 11). Verzoeker verklaarde evenmin bij zijn registratie van zijn verzoek om internationale bescherming analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, vraag 11). Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker laaggeschoold is, blijkt uit zijn eigen verklaringen dat hij een beetje kan lezen en schrijven, dat hij van Pashtu origine is en zelf Pashtu spreekt (notities PO, p. 7). Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich zou laten informeren over wat er in dit document staat dat hij neerlegt, indien hij niet in staat zou geweest zijn de inhoud ervan te begrijpen. Voorts stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de betrouwbaarheid van niet-overheidsdocumenten van voor de machtsovername gering is. Specifiek met betrekking tot nachtbrieven van ISKP wordt melding gemaakt van het feit dat dergelijke brieven van ISKP in 2018 in Gazni opdoken terwijl verschillende overheidsbronnen de aanwezigheid van ISKP in deze provincie ontkenden en

toegeschreven werden aan andere oppositiegroepen. Wel wordt aangegeven dat binnen het tijdsbestek van de COI Focus, geen informatie werd teruggevonden over de authenticiteit en betrouwbaarheid van nachtbrieven van ISKP (COI Focus, *Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*, 14, januari 2021). *In casu* gaat het evenwel om een handgeschreven dreigbrief, wat de bewijswaarde van het document verder compromitteert.

Voorts stelt de Raad ook vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker na het ontvangen van de dreigbrief naar het huis van zijn maternale oom vertrok in Tesha en er nog een tiental dagen verbleef zonder verdere problemen te kennen. Verzoeker verklaart dat na zijn verhuis naar zijn oom niets meer gebeurde en dat zijn moeder naar zijn oom in Tesha verhuisde (notities PO, p. 20). Indien verzoeker daadwerkelijk persoonlijk geïnterviewd zou geweest zijn voor rekrutering door daesh, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat daesh minstens naar zijn ouderlijke woning zou komen om hem op te sporen. De vaststelling dat er verder niets gebeurde ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de poging door daesh om hem in te lijven op de door hem geschetste wijze. Dat zijn moeder na zijn vertrek bij zijn oom in Tesha is gaan wonen zodat hij niet weet of er na zijn vertrek nog dingen gebeurd zijn, zoals hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, doet hieraan geen afbreuk. Er kan immers niet worden ingezien dat daesh, die op dat ogenblik volgens zijn verklaringen de controle had over het dorp en aanwezig was in de regio, zijn familie niet zou hebben kunnen lokaliseren. Verzoeker maakt geen enkele melding van enige druk die op verzoekers familie zou zijn gezet door daesh om te weten te komen waar verzoeker zich bevond. Er is geen enkele indicatie dat daesh naar verzoeker zou op zoek zijn geweest na zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de familie niet eens kan gaan informeren bij de taliban of zij nog steeds op zoek zijn hem of hun leven te riskeren door terug te keren naar hun dorp om te zien of de taliban nog andere stappen heeft ondernomen om verzoeker terug te vinden doet hieraan geen afbreuk. Nog daargelaten dat verzoeker verklaarde het voorwerp te zijn geweest van een gedwongen rekruteringspoging door daesh en niet de taliban, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete indicatie aanbrengt dat daesh hem actief zou hebben gezocht in de periode van tien dagen nadat hij de dreigbrief zou hebben ontvangen, noch na zijn vertrek uit Afghanistan en hierboven reeds werd vastgesteld dat de inhoud van de dreigbrief niet overeenstemt met zijn verklaring als zou hij tien dagen respijt hebben gekregen van daesh om zich bij hen te voegen, aangezien in de dreigbrief uitdrukkelijk wordt gesteld dat hij zich binnen 24 uur moest aanbieden. Al het voorgaande in acht genomen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door daesh zou zijn bedreigd omwille van zijn weigering om hen te vervoegen en de jihad te voeren, zoals hij beweert.

Aangezien verzoeker stelt dat hij door daesh werd geïnterviewd en sinds 15 augustus 2021 de taliban de macht hebben veroverd over nagenoeg het gehele grondgebied van Afghanistan, waaronder de provincie Kunar, verzoekers regio van herkomst, en verzoeker zelf verklaart dat er vanwege de taliban geen pogingen tot gedwongen rekrutering plaatsvonden voor zijn vertrek, maakt verzoeker evenmin een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn weigering destijds om toe te treden tot de taliban aannemelijk. Verzoeker verklaart immers zelf dat hij gedurende jaren regelmatig werd aangesproken door een talibanlid in zijn dorp maar dat hij steeds zonder enig probleem kon weigeren hen te vervoegen.

6.4. Verzoeker beroept zich op de zitting van de Raad ook op het feit dat zijn oom met zijn familie, waaronder de verloofde van verzoeker, in de Verenigde Staten verblijft. Verzoeker legt ter staving in een aanvullende nota van 11 augustus 2023 en op de zitting van 17 augustus 2023 kopieën neer van de verblijfsvergunningen van T. , F.R. en diens familieleden in de Verenigde Staten en de visa die aan deze familieleden werden verleend, alsook een aanbevelingsbrief van 25 september 2014 ondertekend door T.S.A., Chief of Human Resources/Organisation Representative, U.S. Embassy Kabul Annex. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op 16 december 2021 reeds verklaarde dat één van zijn maternale ooms, F.R. *“met de Amerikanen werkte in de basis”*, dat hij door de Amerikanen geëvacueerd werd en dat zijn hele familie verhuisd is naar de Verenigde Staten (notities PO, p. 9). Hij verklaart verder ook dat hij verloofd is met een dochter van deze oom, G. (notities PO, p. 9). Ter zitting verklaart verzoeker dat G. de roepnaam is van R..

Verzoeker verklaart op de zitting dat ook een andere oom in de Verenigde Staten woont, maar dat hij hiermee geen contact heeft. Verzoeker legt hiervan geen stukken neer. Voorts verklaart verzoeker ook dat zijn moeder ongeveer een jaar geleden is gestorven, en dat één zus in Iran woont en een andere zus ook in de Verenigde Staten. Twee minderjarige broers zouden zich volgens verzoeker nog in Afghanistan bevinden en één broer zou zijn omgekomen toen hun huis instortte. Hiervan liggen geen stukken voor.

De Raad stelt met verwerende partij vast dat verzoeker verklaarde dat de taliban niet op de hoogte was van het werk van verzoekers oom voor de Amerikanen (notities PO, p. 23). Waar verwerende partij ter zitting stelt dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft geuit omwille van de activiteiten in het verleden van zijn oom voor de Amerikanen en niet duidelijk is of zijn familie hierdoor problemen heeft gekend, wijst de Raad er evenwel op dat in de door verwerende partij bijgebrachte EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023, familieleden van personen die banden hebben met buitenlandse troepen

die voor de machtsovername in Afghanistan aanwezig waren, worden omschreven als personen die ook een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben (EU AA, “*Country Guidance Afghanistan*”, p. 59). Uit de beschikbare landeninformatie waarop de EU AA “*Country Guidance*” is gebaseerd, blijkt dat in de periode onmiddellijk na de machtsovername razias hebben plaatsgevonden op basis van een zwarte lijst van personen waarvan vermoed werd dat zij banden hadden met de voormalige regering of door de VS geleide buitenlandse troepen (EASO, “*Afghanistan. Security Situation Update*”, September 2021, p. 16). Verder blijkt dat de taliban personen die banden hadden met onder meer het Amerikaanse leger heeft opgespoord door gebruik te maken van lokale informanten en bestaande databanken en door intimidatie. Zo drukte Human Rights Watch zijn bezorgdheid uit over het feit dat de *de facto* overheid toegang heeft tot gevoelige biometrische data, waaronder de e-taskara en tot databanken opgezet door de voormalige NDS, Westerse donoren en internationale instituten (EUAA, “*Afghanistan Targeting of Individuals*”, August 2022, p. 64). Zelfs indien de taliban niet op de hoogte was van de activiteiten van verzoekers oom voor de Amerikanen, kan niet worden uitgesloten dat zij hiervan na de machtsovername wel op de hoogte zijn gekomen en dat verzoeker omwille van zijn familiale band met zijn oom, in geval van terugkeer de aandacht zal trekken van de (lokale) taliban. Daarbij kan niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat verzoeker relatief kort na de machtsovername door de taliban werd gehoord en dat hij ter zitting aangeeft dat ook zijn twee zussen ondertussen Afghanistan hebben verlaten, dat zijn moeder ondertussen overleden is en dat enkel nog twee minderjarige broers in Afghanistan verblijven waarvan de oudste vijftien jaar oud is.

Hierboven werd reeds gewezen dat verzoeker een inspanning moet doen om zijn verzoek om internationale bescherming te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker reeds tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn oom voor de Amerikanen werkte en nu in de Verenigde Staten verblijft. De door verzoeker neergelegde documenten vormen minstens een begin van bewijs hiervan, en verwerende partij lijkt dit als dusdanig ook niet te betwisten. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat hiermee rekening werd gehouden of dat verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn familiale band met een voormalige medewerker van het Amerikaanse leger in Afghanistan op enigerlei wijze werd onderzocht.

Daarbij moet ook rekening gehouden worden met verzoekers niet betwiste afkomst uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat ISKP; een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, nog steeds een sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan, waaronder Nangarhar en Kunar enerzijds omwille van de strategische locatie aan de Pakistaanse grens en anderzijds omwille van de diepgewortelde Salafistische ideologie in deze regio.

De Raad is van oordeel dat, gelet op de gewijzigde politieke en veiligheidssituatie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst sinds zijn vertrek en de beschikbare landeninformatie, *in casu* verder onderzoek noodzakelijk is naar de impact van verzoekers familiale band met een persoon die voor de machtsovername samenwerkte met het Amerikaanse leger en die, zoals blijkt uit de door verzoeker neergelegde kopie van de verblijfsvergunning in de Verenigde Staten sinds 12 augustus 2020 en dus een jaar voor de machtsovername door de taliban in de Verenigde Staten verblijft, op verzoekers risico om blootgesteld te worden aan vervolging in geval van terugkeer naar Kunar.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, en gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET